

Дата прийняття:	12/02/2019
Дата набуття статусу остаточного:	12/05/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF CRISTEA v. THE REPUBLIC OF MOLDOVA</u> (App. No(s).35098/12)
Зміст:	<p>Справа стосувалася невиконання остаточного судового рішення, постановленого на користь заявника, та відсутності ефективного засобу правового захисту. Заявник певний час працював у Міністерстві внутрішніх справ.</p> <p>20 вересня 2007 року заявник звернувся до суду із заявою до органів місцевої влади з вимогою надати йому житло. 6 грудня 2007 року позов заявника було задоволено та зобов'язано органи місцевої влади надати йому житло в оренду. Обґрунтованість та законність висновків судів нижчої інстанції були підтверджені Верховним судом 20 лютого 2008 року. Рішення набуло законної сили. У зв'язку з тим, що рішення суду, постановлене на користь заявника, все ще не було виконаним,</p>

заявник 2 листопада 2011 року звернувся до суду з позовом про відшкодування матеріальної та моральної шкоди, завданої невиконанням рішення суду.

Рішенням від 26 січня 2012 року суд констатував, що остаточне рішення суду про надання житла заявникові все ще не було виконаним, та частково задовольнив його позов. Однак, після апеляційного перегляду рішення, ініційованого відповідачем, апеляційний суд скасував попереднє рішення суду про відшкодування шкоди заявникові, з посиланням на той факт, що з 31 березня 2011 року заявник більше не працював у системі органів Міністерства внутрішніх справ, а тому держава не зобов'язана надавати йому житло. Відповідно, вимоги щодо відшкодування матеріальної та моральної шкоди у зв'язку із ненаданням житла є необґрунтованими та мають бути відхилені.

6 травня 2014 року заявник звернувся до суду з позовом про відшкодування сум за оренду житла з 1 червня 2011 року та відшкодування шкоди, завданої невиконанням остаточного рішення суду. 13 жовтня 2014 року суд присудив заявникові відшкодування сум матеріальної та моральної шкоди. У задоволенні решти вимог було відмовлено. 4 березня 2015 року законність і обґрунтованість висновків суду першої інстанції були підтверджені апеляційним судом. В різні дати сторони справи ініціювали касаційне провадження щодо попередніх рішень суду. 22 липня 2015 року Верховний Суд задовольнив скаргу заявника і зазначив, що остаточне рішення суду від 20 лютого 2008 року все ще не було виконаним, період його невиконання продовжувався до 4 березня 2015 року. Також суд зазначив, що наявне право у заявника на отримання житла було підтверджено рішенням від 20 лютого 2008 року, що набрало законної сили, а тому факт припинення трудових відносин у системі правоохоронних органів з 31 березня 2011 року не стосується цієї справи.

У зв'язку з порушенням принципу розумного строку виконання рішення Верховний Суд присудив заявникові компенсацію в розмірі 290 євро та відшкодування розміру орендної плати за два роки (з 1 червня 2011 по 31 травня 2013 року, оскільки строк дії договору оренди становив 2 роки).

Заявник стверджував, що компенсація за невиконання рішення суду була виплачена в березні 2016 року.

Посилаючись на пункт 1 статті 6 (право на справедливий суд) Конвенції та статтю 1 Протоколу № 1 до Конвенції (право на мирне володіння майном), заявник скаржився на невиконання остаточного рішення від 20 лютого 2008 року. Він також скаржився на відсутність ефективного

	засобу правового захисту. Заявник звернувся із заявою до ЄСПЛ 24 травня 2012 року.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 1 Першого Протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном). Порушення статті 13 у поєднанні з пунктом 1 статті 6 та статтею 1 Першого протоколу до Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту).